

Uusi luku

Jane McBride

Perustuu tositapahtumaan

”Sua kiitän mä, Isäni taivaallinen, – – siunauksestasi jokaisesta” (Lasten laulukirja, s. 9).

Sarah oli purkamassa huoneessaan laatikkoa, kun äiti tuli sinne.

”Voidaanko me maalata seinät keltaisiksi?” hän kysyi äidiltä.

He olivat juuri muuttaneet uuteen kotiin. Sarah oli saanut valita peiton ja verhot uuteen huoneeseensa!

”Eiköhän”, äiti sanoi. ”Keltainen on iloinen väri.”

Sarah nosti muutaman kirjan pieneen hyllyyn sänkynsä viereen. Äiti ei ollut aina nykyään kovin *iloinen*. Ei sen jälkeen kun isi oli kuollut onnettomuudessa. Sarah asetti varoen lempikuvansa isästä kirjojen viereen, mistä hän näkisi sen joka aamu herätessään.

Hän kuuli niiskauksen ja näki kyyneliä äidin silmänurkissa.

”Minä rakastan sinua, äiti”, Sarah sanoi ja kietoi käsi-vartensa äidin vyötäisille puristaen lujaa.

”Minä rakastan sinua enemmän.”

Koulun alkua edeltävänä lauantaina äiti ja Sarah pukivat yleen vanhat vaatteet, siirsivät huonekalut Sarahin huoneen keskelle ja painoivat varovasti maalitelat kaukaloihin, joissa oli keltaista maalia. Hetken päästä seinät olivat keltaisen värin peitossa – ja niin olivat heidän kasvonsa ja vaatteensakin!

”Sinä näytät ihan siltä kuin sinut olisi yltä päältä roiskittu auringonpaisteella”, äiti sanoi nauraen.

Sarah kikatti. ”Ja sinä näytät siltä kuin vieressäsi olisi räjähtänyt banaani!”

He nauroivat yhä korjattaessaan tavarat pois. Mutta Sarahin hymy haihtui, kun hän ajatteli huomista Alkeisyhdistykseen menoa ja ylihuomista kouluun menoa.

”Minä olen huolissani kirkosta ja uudesta koulustani”, hän sanoi äidille, kun he huuhtelivat maalisuteja altaassa. ”Minä en tunne yhtään opettajaa tai lasta tai ketään.”

Äiti sulki vesihanavan ja kietoi Sarahin halaukseen.

”Sinä saat ystäviä. Sinulla on ystävällinen sydän, joka vetää muita luoksesi. Ole ihana oma itsesi, niin ystäviä tulee.”

Sarahista tuntui vähän paremmalta, mutta häntä pelotti silti.

”Kunpa isi olisi täällä ja antaisi minulle siunauksen”, hän sanoi. ”Niin kuin hän aina teki ennen kuin koulu taas alkoi.”

Äiti oli hetken hiljaa. ”Entäpä Wyatt-eno?” hän kysyi. ”Olen varma, että hän antaisi mielellään sinulle siunauksen.”

Sarah nyökkäsi. Ehkä siunaus auttaisi.

Sinä iltana Sarahin eno asetti kätensä Sarahin päälle antaakseen Sarahille siunauksen.

”Minä siunaan sinua niin, että tiedät, että Vapahtaja on tietoinen sinusta, kun aloitat tämän uuden luvun

elämässäsi”, eno sanoi. ”Hän ei jätä sinua yksin.”

Sarah kiinnitti erityistä huomiota sanoihin *uusi luku*. Hän rakasti lukemista ja oli aina innokas aloittamaan kirjasta uuden luvun.

Seuraavana aamuna Sarah ja äiti menivät kirkkoon. Sakramenttikokouksen jälkeen äiti auttoi Sarahia löytämään Alkeisyhdistyksen huoneen. Huoneessa oleva tyttö hymyili hänelle ja sanoi ”Hei!”

”Sinä voit istua tähän, jos haluat”, tyttö sanoi taputtaen tyhjää tuolia vieressään.

”Kiitos”, Sarah sanoi. ”Minun nimeni on Sarah. Minä olen uusi täällä.”

”Minä olen Melody. Ja minäkin olen uusi! Olen täällä vasta toista kertaa.”

Pian Melody ja Sarah juttelivat muiden Alkeisyhdistyksen lasten kanssa. Heidän opettajansa oli todella mukava.

”Toivottavasti koulussa menee yhtä hyvin!” Sarah ajatteli, kun hän meni sinä iltana nukkumaan.

Seuraavana aamuna Sarah kulki bussilla uuteen kouluunsa. Hän oli innoissaan nähdessään kolmannella luokallaan muutamia lapsia Alkeisyhdistyksestä.

”Kiitos, taivaallinen Isä”, Sarah rukoili ääneti syödessään ruokatunnilla uusien ystäviensä kanssa. ”Ehkä tästä tulee sittenkin hyvä luku.” ●

Kirjoittaja asuu Coloradossa Yhdysvalloissa.